



МИКОЛА  
ВІНГРАНОВСЬКИЙ

**МАК**

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ВЕСЕЛКА» КИЇВ 1973



Малюва

5917

~~7593~~

## ВЕЛИЧАЛЬНА КОЛИСКОВА

Ще імені твого не знають солов'ї,  
Ще імені твого не чули квіти,  
І літо, і сніги, і літечка твої  
Тобі не поспішають прилетіти.

В білій льолі люлі,  
Спатоньки-спатулі,—  
Тато-мама, тато-мама  
Колисали...

Колисало небо  
Білу хмару,  
Колисало море  
Хвилю кару...

Ще ніженька твоя не знає далини,  
Щасливий мак цвіте біля криниці,  
І ти, як мак, про щастя бачиш сни,  
На них ніяк не можеш надивиться.



В білій льолі люлі,  
Спатоньки-спатулі,—  
Тато-мама, тато-мама  
Обнімали...

Обнімало небо  
Білу хмару,  
Обнімало море  
Хвилю кару...

Щаслився ж і цвіти, метелику малий,  
На долю і на волю тополину,  
Понад Дніпром, де сонце, де орли,  
Понад Дніпром на світ, на Україну.

В білій льолі люлі,  
Спатоньки-спатулі,—  
Тато-мама, тато-мама  
Цілували...

Цілувало небо  
Білу хмару,  
Цілувало море  
Хвилю кару...



## ПОЧАПАЛИ КАЧЕНЯТА

Почапали каченята  
Та по чаполоті.  
Каченята-чапенята,  
Сухо їм у роті.

В білих льолях сплять лілеї,  
Чапленя на чатах.  
— Ці лілеї — дрімолеї,  
А ми — каченята.

Свого дядька ми приспали,  
І тата, і маму,  
Діда-качура поклали  
Спать на красноталу.

А самі, хоч далеченько,  
Чап —  
                    по чаполоті,  
До води, до водиченьки:  
Сухо ж нам у роті!





## КІТ, ЗИМА І ВЕСНА

Іде кіт через лід  
Чорнолапо на обід.

Коли чує він: зима  
Його біла підзива:

— Ти чого йдеш через лід  
І лишаєш чорний слід?

— Бо я чорний,— каже кіт,—  
Я лишаю чорний слід.

Коли ж біла ти сама,  
То білій тут дотемна.

І пішов кіт через лід  
Чорнолапо на обід.

Стала зимонька сумна:  
За котом ішла весна.



## МОЛОДЕНЬКА ХМАРИНКА

Молоденька хмаринка  
Шука в небі хатинку,—  
Та у небі її не знайдеш.  
Молоденька хмаринко,  
Нема в небі хатинки,  
Тож куди ти, хмаринко, підеш?

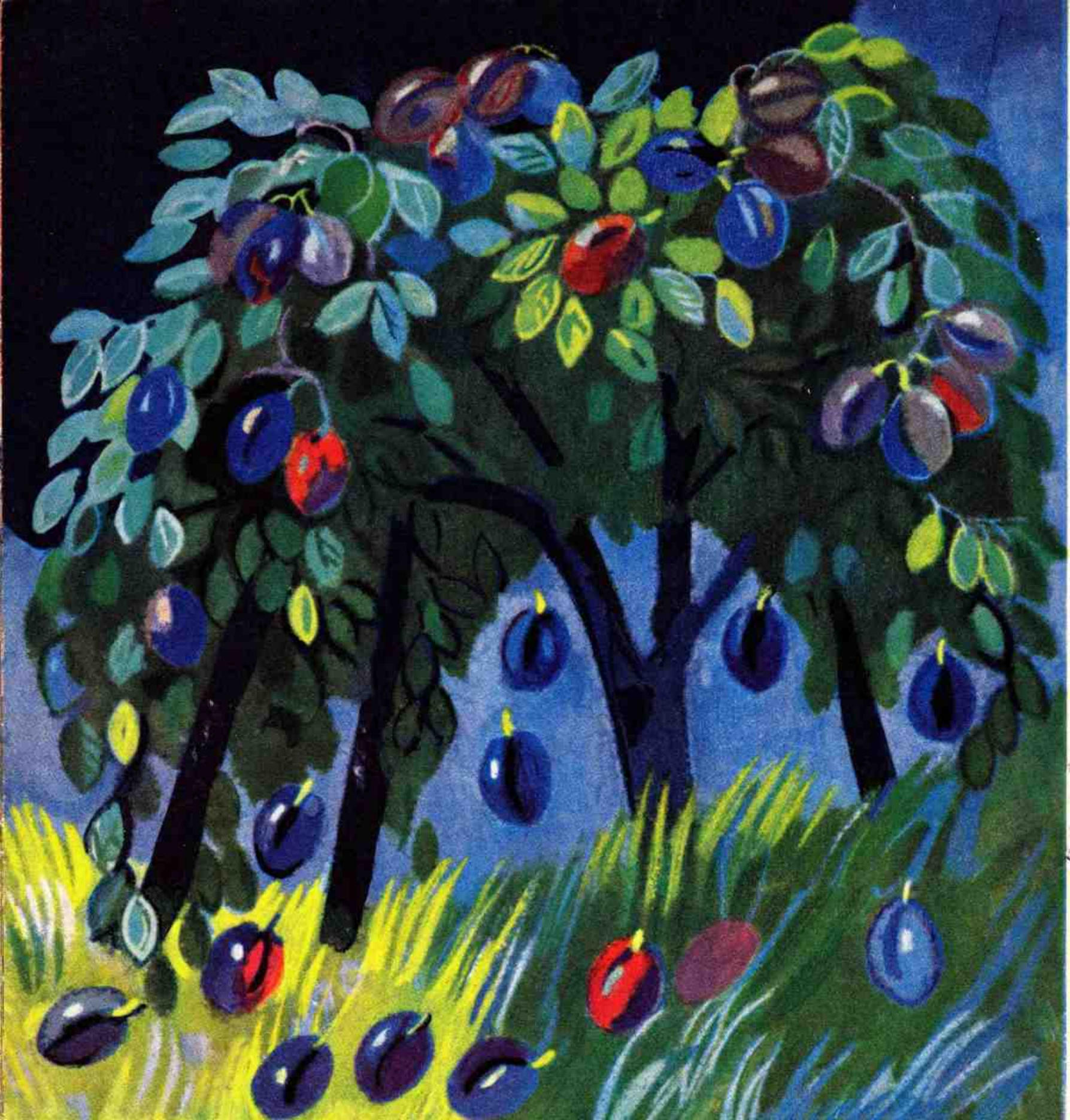
Зиму де зимувати,  
Літо де літувати,  
Та і як тоді жить, як на те?  
Молоденька хмаринко,  
Йди до нас у хатинку,  
Під вікном у нас вишня цвіте.

Цвіте зранку кульбаба,  
Цвіте жовта троянда,  
І жовтеньким курчатка цвітуть.  
Будеш їх поливати,  
Будеш їх напувати,  
А вони тобі спóчин дадуть.



## ЗАЙЦІ

Під рябими кущами вухатими,  
Де стерня босі ноги коле,  
Зайці котять передніми лапами  
По городах капусту в поле.



## ГРІМ

Була гроза, і грім гримів,  
Він так любив гриміти,  
Що аж тремтів, що аж горів  
На трави і на квіти.  
Грім був у хмарі, і згори  
Він бачив, хто що хоче,  
Налив грозою грім яри,  
Умив озерам очі.  
А потім хмару опустив  
На сад наш на щасливий  
І натрусив зі сливи слив,  
Щоб легше було сливі.  
Та тут до грому навздогін  
Заговорила груша:  
— Трусніть і грушу, дядьку грім,  
Бо важко мені дуже.—  
І дядько грім сказав собі:  
— Потрушу я і грушу,  
Бо небеса вже голубі  
Я покидати мушу.





## ЯК ІШЛИ НЕКВАПИ ЗИМУ ЗИМУВАТИ

У Неквапи білі лапи,  
А в Неквапоньок — свої:  
Йшли Неквапи-непоквапи  
Зимувати у гаї.  
А гаї весна любила,  
А гаї були при ній,  
І весна їм ноги мила,  
І метеличок бринів.  
Йшли Неквапи-непоквапи,  
Мабуть, і недовго йшли,  
Але ж бачать: жовті шати  
Вже гаї собі вдягли.  
Що робити, як не мати? —  
Літа й осені нема!  
Бігли-бігли Непоквапи —  
На гаях уже зима.  
І Неквапа білолапа,  
І Неквапоньки — у сні...  
Нащо квапитись Неквапам  
Через зиму до весни?



## НА РЯБОМУ КОНІ ПРИЛЕТІЛА ВЕСНА

На рябому коні прилетіла весна,  
Снігу сорок лопат їй прикидало плечі.  
На рябому коні що везла не везла,  
Але дещо і нам привезла для малечі.  
Привезла щавелю для зелених борщів,  
В білій хмарі дощу привезла на  
купелі.

З нею зайчик приїхав на теплій щоці,  
І виглядує зайчик з лісової оселі.  
Горобцям привезла по три пуди зерна,  
По два пуди зерна їх сусідам —  
синичкам.

Снігурам по пуду, аби кожен з них знав,  
Як в снігах зимувать і як жить на  
позичках.

Прилетіла весна на рябому коні,  
Снігу сорок лопат привезла для  
годиться.

І мені привезла все, що треба мені,  
Але що привезла, не скажу — таємниця.

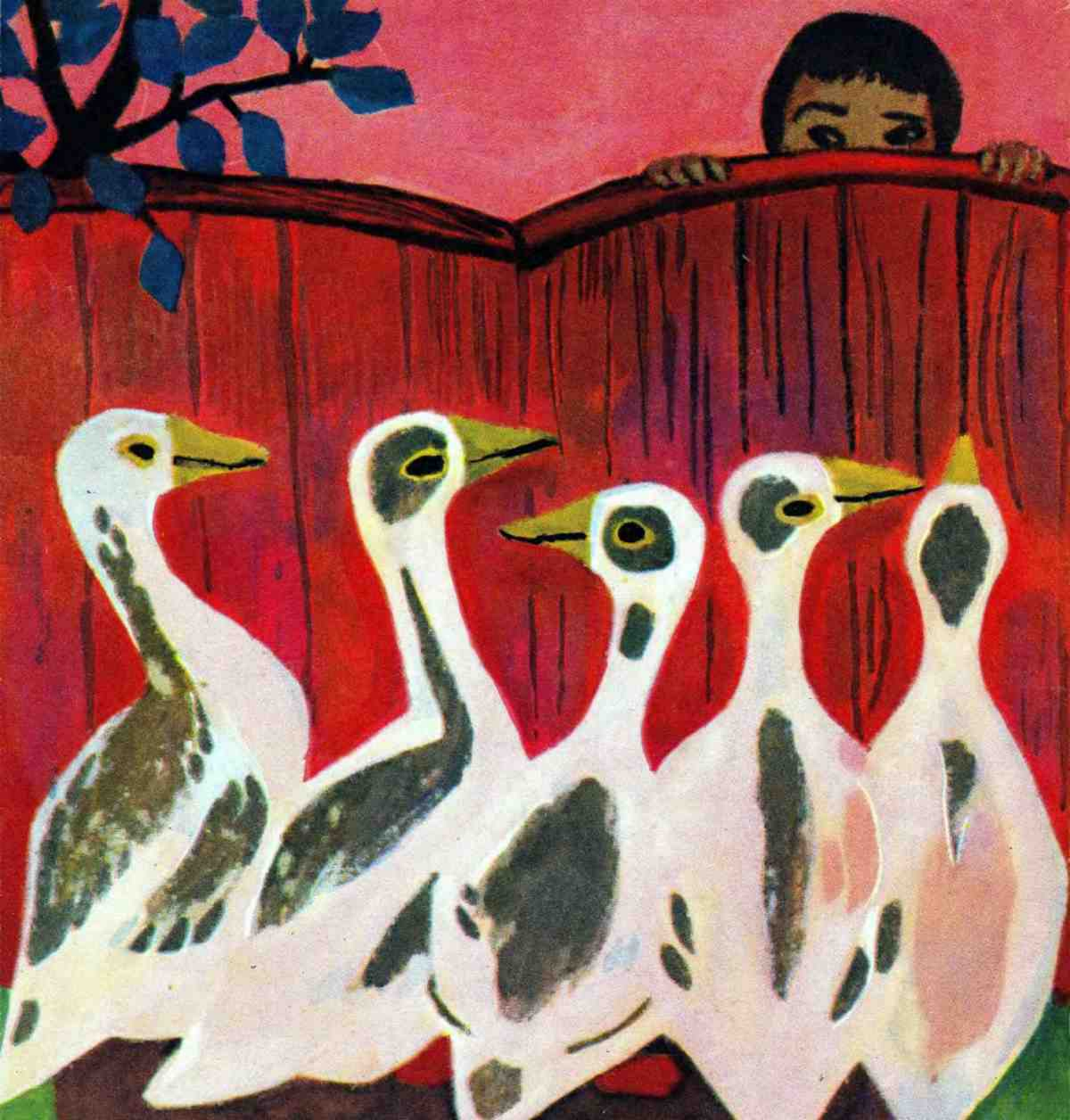


## КОТИК

Котик, котик,  
Золотий животик,  
А хвостик залізний —  
Не ходи нам пізно!

Не буди ще з ночі  
Нам медвяні очі,  
Медом, сонє, ти  
Очі нам масти.

Будемо ми спати,  
А мати співати,  
І ти, наш коточку,  
Задрімай в куточку.



## ГУСИ

Прилетіли гуси, сіли у воротях,  
Оті білі гуси в червоних чоботях,  
В червоних чоботях, в хусточках рябеньких,  
Загелгали гуси, що я ще маленький.





## СОН

Вночі під ранок у гнізді,  
У комишах при мамі  
Проснулось каченя собі  
І глянуло в тумані  
На срібне мамине перо,  
На срібне небо повне...  
Перевернулось на крило  
І знов заснуло сонне.  
І снівся каченяті сон,  
Солодкий сон при мамі:  
Цвіте куга, цвіте пасльон  
При березі в тумані.  
Цвіте при хмарі хмареня,  
І зірка недалечко...  
І чуло сонне каченя:  
Цвіте його крилечко.  
Цвіте на небо, на політ,  
На голубі тумани,  
На синій цвіт, на синій світ  
В гніздечку біля мамі...

## МАК І КІТ

То ще змалечку-змалку,  
З-за маленьких часів  
Біля білого ранку  
Мак червоний розцвів.

Чорні вуса котячі  
У старого кота.  
Чорні вуса ледачі  
Кіт наставив і став.

Він дивився і кліпав,  
Чорний вус вів отак:  
Як це так — серед літа  
Червоніє тут мак?

Та ще змалечку-змалку,  
З-за маленьких часів  
Біля білого ранку  
Мак червоний розцвів.



17 коп.

В-48



ДЛЯ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ТА МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ

Викраповский Николай Степанович. МАК. Стихи. (На українській мові). Редактор С. А. Гореня. Художній редактор В. А. Кавун. Технічний редактор Т. І. Розум. Коректор Р. М. Зарембонська. Задано на виробництво 2. I. 1973 р. Підписано до друку 15. IV. 1973 р. Формат 84×90<sup>1/8</sup>. Папір офс. № 2. Фіз. друк. арк. 1,5. Обл.-арк. арк. 2,12. Умовн. друк. арк. 2,1. Тираж 58 000. Зам. № 26. Ціна 17 коп. Видавництво «Веселля». Київ, Високий, 1/2. Книжкова фабрика «Атлас» Республіканського виробничого об'єднання «Поліграфвидав» Державного комітету Ради Міністрів УРСР у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі. Львів, Золота, 20.

В 0761—113  
М(206)04—73—52—73